Р Е Ш Е Н И Е
№ 2794

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 23.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **12249** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 4, ал. 1-5 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 3 срещу Акт за установяване на публично общинско вземане по декларация /АУЗД/ № 170/14.10.2013 г., издаден от орган по приходите при отдел МДТ район „П.”, потвърден от Директора на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична Община.

С оспорения акт за дружеството са установени задължения за данък върху превозно средство за сума в размер на 9 218,01 лева главница и лихви.

В жалбата са изложени основания за незаконосъобразността на акта. Твърди се, че определеният данък за притежаваното от дружеството МПС за периода 2008 г. – 2013 г. е определен неправилно, защото то отговаря на стандарт Евро 2 за екологични норми. Инвокират се доводи, че спорното обстоятелство се установява от представените в хода на административното производство документи, издадени от официалния вносител на автомобилите „М.” за Б.. Посочва се, че при издаването на акта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Според оспорващия разпоредбата на чл. 109 от ДОПК препятства възможността за образуване на производство за установяване на публични задължения поради изтичането на предвидената в закона давност.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се представлява от адвокат Д., която поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – Директорът на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, не се явява и не се представлява. В представеното писмено становище намира жалбата за неоснователна.
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:
Между страните не се спори, че с декларация вх. № 23060248/27.02.2007 г., подадена по реда на чл. 54, ал. 1 от ЗМДТ [фирма] е декларирало закупуването на товарен автомобил, вид „Седлови влекач”, марка „М.”, модел „19.464 ФЛТ”, с ДК [рег.номер на МПС] . МПС е със следните технически характеристики: обем на двигателя: 12 816 куб. см, мощност: 338 kW, с две оси, двигател: 3989319155B281, шаси: WMAT32ZZZYM291515 и пневматично окачване. Датата му на първа регистрация е 29.02.2000 г. Към декларацията е приложено Свидетелството за регистрация - част I на Министерство на вътрешните работи №[ЕИК] от 03.01.2007 г., в което не е отразено дали МПС е снабдено с екодвигател, отговарящ на стандартите ЕВРО 1, ЕВРО 2 или ЕВРО 3.
На 04.11.2013 г. дружеството е подало коригираща декларация /вх. № [ЕГН]/ по чл. 54 от ЗМДТ, към която е приложено Удостоверение № 0136/01.11.2013 г. издадено от [фирма] – официален вносител на „М.” за Б.. В документа е посочено, че седлови влекач „М.”, модел: 19.464FLT, двигател 3989319155B281, шаси WMAT32ZZZYM291515 покрива екологичните норми за Е. 2.
Оспореният АУЗД е издаден служебно по реда на чл. 107, ал. 3, пр. 2 от ДОПК, като компетентният орган по приходите е намерил, че не са налице предпоставки за ползване на данъчно облекчение от страна на дружеството, защото не са изпълнени условията на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от ЗМДТ.
При оспорването по административен ред Директорът на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична Община е потвърдил АУЗД с Решение № МДТ-РД-22-01-37 от 21.11.2013 г.
Със заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г. Кметът на Столична Община е определил за органи по приходите служители на различни длъжности в Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО.
За изясняване на факти, от значение за спора беше допусната Съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, чието заключение е приобщено към събрания в производството доказателствен материал.
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: Акт за установяване на публично общинско вземане от местен данък, издаден по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 170/14.10.2013 г., е изпратен на адресата на жалбоподателя с пощенски оператор, като видно от приложеното към преписката известие за доставяне, е получен 21.10.2013 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, упражняващ правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите на основание чл. 107, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 5 от ДОПК е подадена на 04.11.2013 г., т.е. в рамките на 14-дневния срок по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. Решение № МДТ-РД-22-01-37 от 21.11.2013 г. на Директора на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична

Община е изпратен на адресата на жалбоподателя с пощенски оператор, като видно от приложеното към преписката известие за доставяне, пратката е получена на 11.12.2013 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 17.12.2013 г. /вх.33207/, т.е. в рамките на срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Основният спорен въпрос между страните е, дали е определен правилно размера на данъка за притежаваното от [фирма] МПС за периода 2008 г. - 2013 г.

От приложеното по преписката свидетелство за регистрация на МПС се установява, че то вид „седлови влекач".

По силата на чл. 59, ал. 2 от ЗМДТ /в редацията към м. 10.2013 г./, за автобусите, товарните автомобили, влекачите за ремарке, седловите влекачи, снабдени с "екодвигатели", съответстващи на стандартите "Евро 2", "Евро 3", "Евро 4" и "Евро 5", данъкът по чл. 55, ал. 5, 6, 7 и 13 се заплаща с 50 на сто намаление.

Решаващият орган не е приел за достоверно представеното при административното обжалване удостоверение № 0136, издадено от официалния вносител на „М." за Б., посочвайки, че то представлява частен документ, без обвързваща доказателствена сила.

Според Директора на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси" при Столична Община, възможността за ползване на данъчно облекчение зависи от това, дали към момента на подаване на декларацията по чл. 54, ал. 1 от ЗМДТ седловият влекач „М.", модел 19.464 F. с рег. № С. е притежавал катализаторно устройство и в случай, че е притежавал такова, дали то е в техническа изправност. В мотивите на решението е записано, че наличието на катализаторно устройство се удостоверява с паспорт на автомобила, издаден от производителя или с удостоверение от представителството на производителя в Б., а дали той е действащо само с изпитвания и анализи, извършени от оторизирани организации.

За изясняване на визираните спорни въпроси следва да се обсъди заключението на допуснатата СТЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Вещото лице е прегледало съдържащата се в кориците на делото документация и е посетило [фирма] – официален вносител на „М." за Б., където допълнително е получило технически данни за процесния автомобил. В заключението са отразени подробно характеристиките му, като общият извод на експерта е, че седлови влекач „М.", модел: 19.464FLT, двигател 3989319155B281, шаси WMAT32ZZZYM291515 покрива екологичните норми за Е..

При първоначалната регистрация на автомобила през 2000 г., в талона не е отразен екостандарта, защото очевидно не е представен сертификата и полето е останало празно.

По време на проведеното по делото открито заседание, вещото лице доразви заключението си, посочвайки, че всеки един двигател излиза от завода - производител с определени характеристики, по които се определят екологичните евростандарти. В момента не е възможно да се определи стандарта на двигателя, защото СТЕ би работила само въз основа на документи на производителя на този двигател. Наличието на катализаторни устройства няма как да повлияе върху отнемането или придобиването на евростандарт. Наличието на катализатор се контролира при техническия преглед, но дали функционират не може да бъде определено по време на прегледа. Евростандартите по принцип представляват съвкупност от параметри, касаещи допустимото съдържание на химични вещества в изгорелите газове и не се контролират при техническия преглед. В разглеждания случай наличието на евростандарт се доказва с документи.

С. анализ на събраните доказателства не дава възможност на съда да не се съгласи с направените от общинските приходни органи изводи.

Визираната по-горе норма на чл. 59, ал. 2 от ЗМДТ, в приложимата редакция, свързва ползването на данъчно облекчение единствено с обстоятелството дали МПС, от съответния специфичен вид, в случая „седлови влекач" има двигател, отговарящ на един от посочените екологични стандарти. Законодателят не е поставил изискване влекачите, автобусите и товарните автомобили да са снабдени с действащи катализаторни устройства. Такова условие е предвидено само за МПС с мощност на двигателя до 74 kW, т.е. за по-малки МПС. В случая, притежаваният от [фирма] влекач е с мощност на двигателя от 338 kW, поради което за него изобщо не е необходимо да има действащо катализаторно устройство, за да ползва предвиденото в чл. 59, ал. 2 от ЗМДТ данъчно облекчение.

От значение за правилното решаване на спора е дали двигателят на МПС е отговарял на екологичен стандарт Евро 2. Това обстоятелство беше безспорно изяснено, както с представения документ от [фирма] – официален вносител на „М." за Б., така и от неоспореното заключение на СТЕ.

Неоснователни са оплакванията за нарушение на чл. 109 от ДОПК, според която не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация. В случая процесния период е от 2008 г. до 2013 г. Давностния срок, след изтичането, на който не може да се установяват задължения тече от 01.01.2009 г. и изтича на 31.12.2013 г. Оспореният АУЗД е издаден преди последната дата.

По изложените съображения, съдът намира, че при издаването на оспорения акт не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Постановяването му е извършено от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби, поради което следва да отменен, а делото да се върне като преписка на компетентния орган при отдел МДТ на район „П." при Столична община, за издаване на нов АУЗД, при съобразяване с обстоятелството, че притежаваното от [фирма] превозно средство, към датата на подаване на декларацията по чл. 54, ал. 1 от ЗМДТ е било снабдено с двигател отговарящ на екологичен стандарт Евро 2.

Оспорващият чрез пълномощникът си е поискал присъждане на разноски, поради което на същият се дължат такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 и пр. 4 от АПК,

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 3 Акт за установяване на публично общинско вземане по декларация № 170/14.10.2013 г., издаден от орган по приходите при отдел МДТ район „П.”, потвърден с Решение № МДТ-РД-22-01-37 от 21.11.2013 г. на Директора на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична Община.
ВРЪЩА ДЕЛОТО, на основание чл. 160, ал. 3 от ДОПК, като преписка на компетентния орган при отдел МДТ на район „П.” при Столична община, за издаване на нов АУЗП, при спазването на задължителните обстоятелства по тълкуването и прилагането на закона.
ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за издаване на акта.
ОСЪЖДА Столична Община да заплати на [фирма] с адрес: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК] сумата 850 /осемстотин и петдесет/ лева, представляваща направените по делото разноски 50 лева, внесена държавна такса, 300 лева, депозит за възнаграждение на вещото лице, дало заключението по СТЕ и 500 лева адвокатско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..